

Sygn. akt II Ka 85/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Sędziowie:	SSO Bogdan Górski SSO Jerzy Kozaczuk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2015 r.

sprawy **Ł. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 282 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 1153/14

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną; zasądza od Ł. G. na rzecz Skarbu Państwa 50 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 85/15

UZASADNIENIE

Ł. G. został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym czasie

w okresie od maja 2014 roku do 19 sierpnia 2014 roku w miejscowości K.

i M., powiat (...), województwo (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, samodzielnie, a także wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, groźbą zamachu na zdrowie W. W., a także F. W. oraz groźbą gwałtownego zamachu na mienie w postaci podpalenia zabudowań J. W., doprowadził W. W. i F. W. do rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 13 100 zł,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 1153/14, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego **Ł. G.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego

mu czynu i za czyn ten skazał go na podstawie art. 282 k.k. na karę roku i 3 miesiące pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **L. G.** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz W. W. i F. W. kwoty 13.100 zł;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **L. G.** zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 20 sierpnia 2014 r. do 23 grudnia 2014 r.;

IV. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego **L. G.** kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w kwocie 380,22 zł.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w części dotyczącej środka karnego orzeczonego w punkcie II.

i zarzucając temu rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że pokrzywdzeni ponieśli szkodę w łącznej wysokości 23.500 zł (uwzględnivszy zarzuty dotyczące obydwu oskarżonych) przy czym, że oskarżony **L. G.** doprowadził ich do rozporządzenia mieniem w kwocie 13 100 zł, co stanowiło podstawę do zastosowania art. 46

§ 1 k.k. w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby pokrzywdzeni ponieśli szkodę opiewającą na w/w kwoty

a w konsekwencji

2. rażąco surowość orzeczonego środka karnego, tj. obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 13.100 zł, gdy materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia szkody na taką kwotę.

W uzasadnieniu środka odwoławczego skarżący wystąpił nadto z zarzutem naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez błędną ocenę zeznań W. W. i F. W., wyrażającą się w niedostrzeżeniu sprzeczności wewnętrznych i zewnętrznych zachodzących w ich treści w odniesieniu do wysokości poniesionej szkody, a w konsekwencji wywiódł, iż zanegowane rozstrzygnięcie zapadło z obrazą art. 387 § 2 k.p.k., albowiem wysokość rzeczonyj szkody budzi wątpliwości. Obrońca zaznaczył przy tym nadto, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do obrazy art. 46 § 1 k.k., albowiem orzeczono obowiązek naprawienia szkody w wysokości przekraczającej szkodę wyrządzoną przestępstwem.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wniosek w niej zawarty. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony **L. G.** nie stawił się pomimo zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Sąd Rejonowy nie dopuścił się podniesionych w niej uchybień.

Już na wstępie zasadniczej części rozważań stwierdzić trzeba, że znacząca część wyводу skarżącego ma charakter zupełnie niezrozumiały. W pierwszym rzędzie wskazać tutaj należy, iż jedynie w kategoriach nieporozumienia taktować można stawianie negowanemu orzeczeniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących szkody poniesionej przez pokrzywdzonych przy de facto samoistnym kreowaniu takowych ustaleń przez skarżącego.

Odwołujący się nie może zarzucać Sądowi Rejonowemu, kierując się hipotetycznym założeniem co do przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej innego oskarżonego, bezpodstawności przyjęcia, że pokrzywdzeni ponieśli szkodę w łącznej wysokości 23.500 zł, podczas gdy tenże Sąd ustalił, iż rzeczona szkoda wynosiła 13.100 zł. Abstrahując od dowolności wzmiankowanego wyżej założenia, iż M. K. zostanie uznany za winnego zarzucanego mu czynu, podkreślić trzeba, że pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne wskazują na tak silne powiązania pomiędzy zachowaniami wyżej wymienionych, że nie można traktować ich aktywności jako zupełnie samodzielnych i niezależnych od siebie czynów. Pisemne uzasadnienie wyroku wskazuje wyraźnie, że w ocenie Sądu I instancji całość szkód poniesionych przez W. W. i F. W. zamykała się w kwocie 13.100 zł. Sam sposób sformułowania zarzutów aktu oskarżenia, operujących odniesieniami do działania wspólnie i w porozumieniu, nie pozwala twierdzić, że kwota 10.400 zł, przyjęta w opisie zachowania zarzucanego M. K., nie wchodziła w skład kwoty 13.100 zł, o której mowa w opisie zachowania przypisanego Ł. G. w zaskarżonym wyroku. W tym stanie rzeczy wszelkie rozważania obrońcy w zakresie „nieuprawnionego wzbogacenia” pokrzywdzonych muszą być uznane za stanowiące wyłącznie efekt niezrozumienia instytucji współsprawstwa w popełnieniu przestępstwa, a tym samym za argumenty niezasługujące na uwzględnienie.

Powyższe powoduje, że dalsze rozważania Sądu II instancji- z natury rzeczy- musiały skupić się na zbadaniu tych tez apelującego, w których kwestionuje on prawidłowość pierwszoinstancyjnego wartościowania zeznań W. W. i F. W., w tej ich części, która jest poświęcona wysokości poniesionej szkody, a tym samym kwestionuje spełnienie warunków pozwalających na posłużenie się unormowaniem art. 387 § 2 k.p.k. i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Wbrew wywodom obrońcy brak jest podstaw, by odmówić wiary relacji złożonej przez W. W. w dniu 21 sierpnia 2014 r., a tym samym uznać, iż w sprawie doszło do uchybienia treści art. 387 § 2 k.p.k. przez zignorowanie wątpliwości występujących w zakresie wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych. Wniosku takiego nie uprawnia ani porównanie treści zeznań złożonych przez wymienionego pokrzywdzonego we wskazanej wyżej dacie i w dniu 20 sierpnia

2014 r., ani też zestawienie informacji przezeń przekazanych z zeznaniami F. W.. W odniesieniu do pierwszego z zaznaczonych wyżej zagadnień, podkreślić należy, że podsumowanie dosyć chaotycznych zeznań złożonych przez W. W. w dniu 20 sierpnia 2014 r. pozwala na wyprowadzenie wniosku, że przekazał on Ł. G. ok. 13.700 zł (k. 8v- 9). Wobec faktu,

iż pokrzywdzony, w toku tego samego przesłuchania, końcowo, stwierdził, że nie wie jaką sumę przekazał oskarżonemu łącznie, zaznaczając przy tym, że musiało to być ok. 9.000 zł (k. 9) uznać trzeba, że konstatacja taka stanowiła jedynie bezrefleksyjne zestawienie uprzednio wymienionych przezeń kwot. Za poglądem takim przemawia

w szczególności fakt, iż zeznania z dnia 20 sierpnia 2014 r. zostały złożone

we wczesnych godzinach rannych (01:30-03:10- k. 7, 9), bezpośrednio pod wpływem ostatniego kontaktu z Ł. G.. W tym stanie rzeczy i wobec okoliczności,

że relacja W. W. z dnia 21 sierpnia 2014 r. ograniczyła całokształt twierdzeń w przedmiotowej materii do 11.300 zł (k. 20v- 21v), przyjęć należało, iż wartość ta nie budzi wątpliwości, albowiem mieści się w ramach szacunków czynionych uprzednio. Wbrew twierdzeniom obrońcy, wiarygodności zeznań W. W. nie są w stanie podważyć również relacje F. W. (k. 14v- 15). Zestawienie informacji przekazanych przez pokrzywdzonych, a także fakt, iż F. W. w dużej mierze był świadkiem

ze słyszenia, mogą prowadzić jedynie do wniosku, iż nie był on świadomy całokształtu kontaktów wiążących się z czynem przypisanym Ł. G., a zatem jego relacji nie sposób uznawać za odpowiadającą pełnemu zakresowi aktywności oskarżonego. Zamykając rozważania w niniejszej materii podkreślić tutaj należy,

że sam oskarżony przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, w tym również co do wysokości wyrządzonej szkody, a także- razem

z obrońcą- zaaprobował treść wniosku prokuratora, w którym ten wnosił m.in.

o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 13.100 zł w trybie art. 46 k.k. (k. 327v). Mając na uwadze całokształt powyższego, Sąd II instancji nie podzielił zapatrywania obrońcy zaznaczającego, że Sąd Rejonowy nie

ustalił w sposób należyty wysokości szkody wyrządzonej W. W. i F. W., a tym samym nie podzielił zarzutu obrazu art. 46 § 1 k.k., przez orzeczenie środka karnego przewidzianego w tym przepisie.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obrońcy jest w oczywistym stopniu bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów przesądza o niemożności uwzględnienia sformułowanego przez skarżącego wniosku.

W tym stanie rzeczy i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od Ł. G. na rzecz Skarbu Państwa 50 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na wskazaną sumę złożyło się:

- 20 zł tytułem wydatków (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym- tekst jedn. Dz. U.

z 2013 r. poz. 663)

- 30 zł tytułem opłaty (art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych- tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).